

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

HENRY BOWER, TERRITORIUMIKOMANDÖR

Nr. 105

Aprill 1938

10. aastakäik.

„Sest tema on tõusnud kui võsuke ja kui juur põudsest maast; ei olnud temal nägu ega austust; küll meie nägime teda, aga temal ei olnud mitte seda nägu, et meie teda pidime ihaldama.

Ei teda pandud mikski ja tema oli kõige halvem meeste seast, üks mees, kes oli valu täis ja kuulus haigusest, ja igäiks pööras oma silmad tema pealt ära; ei teda pandud mikski, et meie temast ei hoolinud.

Tõesti meie haigused on tema enese peale võtnud, ja kõik meie valu kannnud...

Tema on meie üleastumiste pärast haavatud, ja meie ülekohtu pärast ärarõhutatud; karistus oli tema peal, et meil pidi rahu olema, ja tema muhkude läbi on meile terois tulnud.“

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street,
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56-8,
(Telef. 302-61.)

Kindral Evangeline Booth,

saadetuna staabiülema, oli nende hulgas, kes olid kutsutu 17. veebruaril — kuninga ja kuninganna külaskäigu puhul — Gildihalli Londonis, kus oli korraldatud koosolek tootseks National Fitness Council tegevusele.

Kuningas pidas koosviibijatele kõne, mida saadeti välja ringhäälingust üle kogu Suur-Britannia, ja peale selle oli teiste hulgas, ka kindral Booth, kes sai võimaluse rääkida kuningaga ja kuningannaga, kes kuulatasid erilise huviga, mida kindral jutustas Päästearmees käesoleva aastastest noorsoo riinnakust.

Kindral ja proua Higgins

juhatasid Orlandos, Floridas, kolm õnnistusrikast koosolekut. Üks neist peeti ilusal järvekaldal enam kui 2000 pealtkuulajale, kus oli peamine Armees misjonitöö.

Kindral oma abikaasaga juhatas koosolekuid ka Highland Hammocks Sebringis. 2000-ist-mekohaline auditorium oli korraldatud vabas looduses, ümbritsetud apelsini-, palmi- ja teistest puudest. Kindral Higgins kõneles aine üle „Veet ujumiseks“, ja palju südamed andus Jumalale täielikult unustamatu kõne järelduksel.

Kindral ja proua Higgins pühitsevad laupäeval, 2. aprillil oma kuldpulmi. Soovime neile rohkeid Jumala õnnistusi.

Kuninglik u Päästearmee arstile.

Kolonelleitnant (Dr.) Wilhelm A. W. Willele, kes elab erus Hollandis Indias, määrati Taani kuninga poolt, tema heategeva teenistuse eest, Danebrog'i ordu ahtüh, millise aastas tema rinnale esindaja Taani konsulaadist kinnisil taani kodanikkude koosviibimisel.

Lõpp 3. lehek.

Lahkumistervitus üldsekretärilt.

Armsad seltsilised ja sõbrad Eestis!

Tunnen vajadust ütelda südamlitku tänu teile kõigile viimase külaskäigu ajal. Minu abikaasa ja mina olime väga rõõmsad võimaluse üle, kohata teid aastavahetusel. Kahjuks on see nüüd nii, et see oli meie esimene ja viimane külaskäik teie maal; oleme võtnud vastu lahkumiskäituse kindralilt ja meid on nimetatud üldsekretäredeks Norras. Mõne nädala pärast jätame Soome ja sellega on ühendus Eestiga ära lõigatud. Need read on sellepärast lahkumistervituseks.

Meie lühike külaskäik teie maale, äratas meis huvi teie ja Päästearmees vastu. Tutvunesime teie paljude raskuste, samal ajal, kui saime ka elava tunde, et Päästearmee Eestis ei ole veel näinud oma paremaid päevi. Sihiiteadlik töö ja elav evangeeliumi kuulamine, viib teid tulevikus edasi suurtele võitudele ja edule. Laske võiduind hingede pärast olla esimene ja viimane, et see oleks põlev elus ja tegevuses ja Jumal imutab ennast teile vägeval viisil. Äratakse üles hulk, keda Jumal võib tarvitada oma riigi töös.

Huviga jälgime tulevikus sõda Eestis ja meie huvi ning rõõmsed palved on ühenduses sellega.

Issand olgu teiega ja õnnistagu kõiki!

Teie ustavad

H. ja O. HOVDE,
Kolonelid.

Saagu valgus!

Kirjutanud
Major R. Lönnfors.

„Tervest oma südamest tänan Jumalat, et jäin pimedaks, muudu ma poleks saanud päästetud.“ Ta tõstis üles oma pea ja nägu sätas õnnest ja rahust, kui ta mõjuga uuesti kordas: „Ma tänan Jumalat... see on arm ja armastus, et jäin pimedaks.“

Koosolek pimedatele oli lõppenud. Seal oli ka tema, kes väljendas ülalmainitud sõnu. Kutsume teda Akke Anttilaks. Peale koosolekut lähen koju Anttila juurde. Üheskoos abikaasaga, kes ka on pime, ja tema mehega istume ja kuulame raadios pühapäeva jumalateenistust Vanast kirikust. Kulumale südamsoojendavat kõnet, ja lastelaulu on kui inglilaulu.

Meie jutt on väikine. Joome kohvi ja lapsepõlve mälestused meelduvad. Mäletan selgesti, mil küllastasin pühapäevakooli Vanas kirikus. Meeleldi vaatlesin altaripilti! Meie hea pühapäevakoolijuhataja, parun Wrede, oli ka minu imestamisobjektiks. Mõtlesin, ta sarnaneb Jeesusele. Laul „Neegri Saara“ oli minu lemmiklaul.

Olen kohanud inimestega oma teel, kes on olnud täiesti ükskõiksed võimalikkude asjade suhtes, kuid kui puudutatakse lapsepõlvemälestusi, on nad liigutatult väriselv häälel öelnud: „Ja, lapsena käisin pühapäevakoolis ja mul on selgesti meeles laulud, kõned ja

meie klassijuhataja. Pühapäevakool, manitsused, mida anti seal, heledad jõulupeod, need on mälestused mälestuste taevas, mis kunagi ei kustut, tähed, mis juhatavad koju.“

Millised olid Anttila lapsepõlvemälestused? Ootasin, et ta jutustaks. Ma vaatasin ta selgetesse silmadesse, mis siiski olid ilma eluta. Need olid pimedad.

Raadio on väikine. Meie kolm istume veel mõtetesse vajunud selle üle, mida kuulsime Vanast kirikust. Viimaks lõpetasin vaikuse, küsides, mida ma harilikult, teatud printsipidel, ei tee pimedajures: „Kuidas jäite pimedaks?“ Anttila jutustas lühidalt oma eluloo. Tal oli hea töökohat — oli tööhajataja. Kuid ta oli joomaori. Ta katsus vabaneda sellest pahest ja see õnnestuski lühikeseks ajaks. Ühel päeval pakuti talle konjakit ja ta jõi seda, aimamata, et konjak oli segatud n. n. puupiiritusega. Anttila silmad, mis olid nõrgad, ei kannatanud tugevat müürki ja selle jooningu tagajärg oli parandamatu pimedus.

Viimast poolt tema eluloost ma teadsin. Mõeldud talve jooksul Anttila küllastas meie erikoosolekuid pimedatele. Jumala vaim töötas. Nägin ja sain aru ikka selgemalt, et tema hinges oli võitlus. Saabus päev, kui vastuseis katkes O pime-

date erikoosolek. Teiste hulgas istus ka Anttila. Võis näha võitlust tema hinges, kuna pisarad voolasid mõõda põski. Sel korral puudus tal julgus eestpalvele ja ta läks koju. Mõistsin, et Anttila vajas erilist abi ja ütlesin ühele usklikule vennale, kes oli abiks koosolekuid: „Lähme Anttila juurde koju, täna peab ta saama päästetud.“ Meid võeti vastu suure rõõmuga ja Anttila kohtas meid sõnadega: „Ütle sin just oma abikaasale: Oo, et nad tuleksid!“

Palusime üheskoos. Ahelad murdusid. Oli vaimulik jäälagunemine nii kaua kinnikõlmunud hinges, ja kõik tumedad kitsimused said vastatud. Hääl ütles: „Sulle on küll minu armust... Väline pimedus on vaid kõrb, kuhu ma oma armastuse pärast pidin juhutama sind, et sa võiksid kuulda mu häält.“

Kui Anttila lõpetas sellel vaikselt öhtul, oma väikeses kogus, oma eluloo kirjeldamisega, ütles ta: „Kui meie siin, minu kodus, olime põlvedel ja võitlesime minu hinge päästmise pärast, siis oli see esimene kord, kui alandasin ennast elava Jumala ees ja see oli au-line läbilõikamine. Tervest oma südamest tänan ma Jumalat, et jäin pimedaks, sest muudu ma ehk ei oleks saanud päästetud.“

Vaata Jeesusele!

Inimestel on kalduvus vaadata teistele ja katsuda võimalikult sarnaneda ühele või teisele.

Iseläris on peale ümberpöörmist, on see nii loomulik vastpäästetuile, vaadata neile, kes on jälginud Jeesust pikemat aega.

„Tahan sarnaneda sellele, omandada Jumalat nii palju kui temal on,“ siis võib hädaoht olla ligi, selle asemel, et vaadata Jeesusele, vaadatatakse inimestele.

Kui ebataielikkus tuleb hiljem esile, siis on vastpäästetu nii ligi julguse kaotamisel.

See, kes esimesest tunnist peale kinnitab oma pilgu Jeesusele, ei pettu kunagi. — Seal ei ole mingisuguseid puudusi ega nõrkusi, vaid püha jõud jatkamiseks võitluse ja sõjaga patu ja maailma vastu.

Sinule, noor sõber, kes just oled alanud rännakut etuleel, soovitan: vaata Jeesusele! Tema hoiab sind. Pilguga kinnitatud Temale valmine su hing igavikule.

Levitage „Sõjahüüdu“.

Rõõm taevas.

„Nõnda, ütlen mina teile, on rõõm Jumala inglite ees ühe patuse pärast, kes meelt parandab.“ (Luk. 15:10.)

On sul meeles see silmapilk, kui Issand esimene kord kohtas sinuga ja sina kui kadunud patune võtsid vastu armu? Sa ei aimanud siis, milline ilüestõusmine oli taevast sinu pärast. Kui kõik maapealsed vürstid oleksid tulnud esile, ehitatud säändavate kalliskividega, kroonidega peas, kandes kõige kallimaid riideid, saadetud hiilgavast saatjakkonnast, kui vana aja monarhid oma hiilguses ja aus oleksid tõusnud üles oma haudadest ja kõik vägevad Paabelist, Tiirusest ja Kreekast oleksid tulnud esile, ei oleks ükski ingel peatunud oma teel, või ükski inglimaailmas rõõmustanud. Kuid sinu pärast — sinu, kõige vähem vähemate seas — liigutasid taevast väehulgad oma tiibu, kui Jeesus sai sind oma kannatuste palgaks. Sinust lauldi taevast: „Halleluujat! Üks laps on täna sündinud Jumalale!“

Usalda Jeesust.

Siia ja sinna.

Vana talumees ütles teadmalt tuulmees tõe, kui ta rääkis oma koerast, kes oli jooksnud vankri järele väikesel ringsõidul ja tulles koju, näis olevat täiesti väsinud, kui ta lamaskohtul, ahmides õhku.

„See ei olnud tee, mis teda väsis,“ ütles talunik, „vaid see oli palju jooksmine siia ja sinna. Teekond oli vaid 20 kilomeetrit, kuid koer oli jooksnud üle 100 km. Ühestki väravast ei võinud ta mööduda, ilma et oleks läinud sisse ja nuuskunud terve aia. Ükski kass ei võinud näidata ennast, ta pidi ajama seda taga. Ta ei võinud kuulda, et üks koer oleks haukunud, vaid pidi ise haukuma kaasa ja jooksmata ringi metsas ja põllul. „Ei,“ lõpetas vana mees, „see ei olnud tee, vaid palju jooksmine siia ja sinna, mis väsis teda.“

Kui kohased ei ole vana taluniku sõnad paljude võimalise teekonna kohta! Elu teelised kohustused ja koormad ei ole rasked kanda, kuid need pikad kõrvalteed, mida ise leiame enestele, need asjatud hooletuse aja ja jõuga asjadele, mida meil ei ole vaja teha ega ütelda — see on see, mis väsitab meid. Paljud meist sarnanevad vanale naisele, kes ütlevad, et tal on olnud palju läbikatsumisi elus, ja sarnaseid, mis kunagi ei tulnud. Minu sõber, Jumal on vägev hoidma sind kõikumise eest, ta võib juhatada sind õigele teele ja hoida sind jooksmast siia ja sinna, mis imeb välja tõi sinu jõust.

„Jumal on mu päästmine!“

Tsiteeritud sõnad on tuntud rahvale ja võib olla isegi tervele maailmale.

Sõnad kirjutati sureva rootsi haigeravitseja, punaseristimehe kangelas, pioneeri, kuid kõigepealt päästetud hinge poolt. Ta lamaskohtul haavatuna autos, mis formast suurima kiirusega edasi põletavas kõrvelivast, et võimalikult ruttu jõuda päästepunkti ja saada abi.

Auto raputab. Haavatu visatakse siia ja sinna. Millised mõtted liiguvad tema meeles? Kindlasti mõtleb ta kodumaale, kodukohale, isale ja emale, kihlatule ja armsatele sõpradele. Ta tunneb, et kõike seda ta peab jätma. Ta saab aru, et kõik lootus on otsas, kuid ta ei kaeba.

Tehakse väike seisak teekonnal ja haavatu kantakse välja autost. Siis kirjutab ta sõrmega liivasse sõnad: „Jumal on mu päästmine!“ Milline võidurõõmus tunnistus! Ehkki kaugel ära omastest ja armsatest ja teadmises, et lõpp on nii ligi, kirjutab ta seda ja näitab sellega tervele maailmale, mida päästmine tähendab inimhingele.

Võid sa näha neid sõnu oma vaimusilmaga, kirjutatud liivale surijalt noorelt mehelt? Kiri saab selgemaks vertikaalsetest, mis vaikselt langevad liivale. See on päästetud hinge testament isamaale, neile, kes seisavad temale lähedal ja igale inimesele, kes loevad seda.

Ka piiblis loeme juhtumisest, kui sõnad kirjutati liivasse. Sel korral oli see vaene, patune naine, kes ühenduses inimlike kude käskude kohaselt pidi saama kividega visatud surruks. Seal seisavad pealekaebajad, enseeõiged, hoopeljad, selle aja õpetlased, valmis andma karistust, kui hästi tuntud kuju tuleb esile ja ütleb: „See, kes teie seast on patuta, visaku esimene kivi!“ Siis kummardub ta ja kirjutab liivasse. Milliseid sõnu, ei tea ükski, kuid tõstetud käed vajuvad ja kivid kukuvad maha, pealekaebajad lähevad ära häbitatult ja pettunult. Jeesus ja naine on üksinda. Naine nutab. Need ei ole sel korral vertikaalid, mis niisutavad liiva, vaid pisarad, valatud armusaanerdatuselt, ka siin võiks kirjutada neid sõnu: „Jumal on minu päästmine.“

Jumal on meie päästmine. See on see, mis teeb, et eideke vaestemajas võib laulda terve oma südamega, juubeldava rõõmuga: „Olen taeva miljonär“ ja „Olen kuninga laps“. See on see, mis teeb, et joodik ja teised patuurjad võivad laulda: „Vabaks ostetud, mitte hõbedaga lunastatud, ka mitte kullaga!“

See on haiglas. Kõlastan kedagi naispäästesõdurit, kes kauemat aega lamanud raskelt haigena. Ta neljateistaastane poeg tuuakse samasse haiglasse. Mõne päeva pärast oli selge arstile, et laps ei jää ellu. Ettevaatlikult öeldi sellest ka emale. Ta tahtis näha teda. Teda hoiatati, kuid ta jäi kindlaks oma otsuse juurde. Teda viidi poja juurde. Kui viimane nägi ema, hüüdis ta: „Ema, aita mind paljuda!“ Siis suri poiss.

Nägin ema lamamas seal. Ka tema oleks tahtnud jätta seda maailma, kuid ta pidi olema siin veel paljude pärast. Oli võitlus, kuid see lõppes alalise võiduga. Nüüd lamaskohtul ei elav tunnistus sellest: „Jumal on mu päästmine!“

See on imeline tõde ja elav tõelo. Sina, kes loed seda, oh, et sa võtaksid neid sõnu oma südamesse, nii et Jumal oleks ka sinu päästmine! Võiks see saada tõeluks sinule, siis võid ka sinagi kohata pimedust ja muret elus ja kindlalt minna läbi surmavarju oru.

Peg on kitsas poolsaar kahe igaviku vahel. Peg lendab, inimene sureb, jõuab igavik. Iga hetk sellel ajal on armu silmapilk.

Tööta Jssandale.

Töötame Issandale, kes tahame olla kristlased. Kõik võivad teha midagi, üks ühte ja teine teist. Kuninga ei ole leidunud tõsist kristlast, kes ei ole võinud teha midagi. Sul on vähemalt üks nael, tarvita seda! Teie noored, alake isiklikult teenima Kristust, igatiks oma kutse järele. Ja teie, kes meheea aastades, omate perekonna, mille eest hoolitsete, äri, mingi ameti, töötage Issandale, millega võite. Ja teie, kes olete vanad ja viletsad, ütlege igatiks: „Ka mina tahan teha midagi. Ei tahata olla tegevusetu, vaid teen midagi Issandale, kes kandis minu patud oma ihus ristile.“ Töötame kõik selles meeles. Teeme midagi täna, enne kui heidame puhkama, teeme midagi, mis näitab, et armastame Issandat Jeesust — teda, kes andis oma elu meie päästmiseks.

Iga päeva tähtsus.

Kui vähe võime hommikul teada, mis võib kohata meid päeva jooksul. See algab võib olla nii nagu iga teine päev. Ja siiski võib ta kanda oma süles tähtsaid asju, võib olla tervet pööret meie elus. See mees, kes sellel päeval saab kiusatud oma esimese ebaõiglase teo kordasaatmiseks, kui vähe mõttes ta hommikul, et uss lamaskohtul! Oh, et meie õpiksimel valvama ja paluma! Mõtlemine igal hommikul uue päeva tähtsusele! Mõni suur proov kohtab sind võib-olla täna. Mingi võimalus antakse mulle täna teha midagi Issandale. Sarnane teadmine peaks õpetama meid paluma: „Oh, mu Jumal, ole mulle väga ligi sellel päeval!“

(Algus 2. leheküljel.)

Kolonel, kes on rahvuselt taanlane, on silmaspetsialist ja mitme aasta jooksul ta andis silmapaistvat teenistust Päästetarmee silmahaiglas Semarangis.

Aastal 1920 sai ta Asutaja autähne osaliseks ja sai ka Hollandi kuninganna poolt Oranje Nassau amüangi.

Armastage üksteist.

„Kes ei armasta, see ei ole Jumalat mitte tundnud; sest Jumal on armastus.“ (1. Joh. 4: 8.)

Tead milline on see küsimus, mis läbib taevast ja maad, elu ja surma? Tead sa, milline on sõna, mis algab hälliga ja ei lõpe isegi sügava hauas, vaid edasijätkuvalt kõlab kaugel ääretus igavikus? Need on vaid kolm väikest, väikest sõna ja siiski sisaldavad nad eneselt elu ja haa saladuse: „Armastad sa mind?“

Armastad sa mind? See on küsimus, mis läbib taevast ja maad, elu ja surma. Küsimus, mida loetakse inimeste pilkudest, küsimus, mis kunagi ei väiki nende huultelt, kunagi ei sure nende südames. See on küsimus, mis uuesti ja uuesti otsib vastust. Ja vastus kõlab läbi taeva ja maad, elu ja surma: „Ma armastan sind!“ See on Jumala vastus inimlikkuse suurele eluküsimusele. Igavene õndsus on armastada Jumalat ja teadmine, olla armastatud Temast. „Sest sina, oh Jumal, oled loonud meid enesele ja rahu on meid süda, kuni see leiab hingust sinus.“

Inimesed ei loodud üksipäinis Jumalale, vaid ka üksteisele. Ja küsimus: „Armastad sa mind?“ on inimeste küsimus üksteisele. Nad janunevad üksteise armastuse järele. — Ja vastus, mida nad igatsevad kuulda on see: „Ma armastan sind!“ See vastus teeb neid õnnelikuks, see loob hülguks ja värvi eluteele.

Nii kui Jumal armastab meid, inimesi, peame me ka kõik armastama üksteist.

Z. TOPELIUS.

Jeesus armastab sind!

Ülestõusmisepüha lootusesõnum.

Kirjutanud brigadör Fred P. Osmos.

Ülestõusmisepüha on elupühad. See on ajalooline fakt, et Jeesus löödi risti peaaegu kahetuhanda aasta eest, Nad matsid teda laenatud hauda, kuid ainult mõneks tunniks. „Surm ei suutnud pidada oma saaki“.

Rist ei ole mitte ärakulutatud jõud, vaid tugev uue elu allik kõigile, kes usuvad.

Tema hauakoobas on vaid tühi haud. Ülestõusmisepühad käsivad meid uskuda elluse. „Mina olen ülestõusmine ja elu“. Ainuke alus sarnasele lootusele on Jeesuse Kristuse ülestõusmine. Tema võit haa üle oli täielik. Ta tõusis üles võitjana. Kui Kristus äratati, ärkas ka lootus. Ainult elav Kristus võib anda elu.

Sellel ülestõusmisepühade ajal, hüüdkom röömu pärast, kui loeme Peetruse sõnu: „Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse isa, kes oma suure halastuse pärast meid uuesti on sünnitanud elavaks lootuseks, Jeesuse Kristuse ülestõusmise läbi.“ See on evangeliumi nurgakivi; peakivi inimkonna päästmise plaanis.

Kõik inimlikud soovid, igatsused, ootused ja lootused oleksid ainult õhulossid, kui ei oleks ülestõusmist.

Kõik usk, enesesalge ja kristlikud harjumised tähendavad vaid vähe. „Kui Kristus ei ole mitte ülestõusnud, siis on meie kuulutamine asjata ja meie usk tühine.“ Kui ei ole ülestõusmist, siis meil ei ole tõsist usku, ühtki päästmislootust; lüüa-tamise-plaan ei oleks täiuslik — inimkond oleks mõistetud hukka. Ilma ülestõusmiseta oleks usk tühine ja sõnakulmine asjata.

Võtte chiituselt ta nurgakivi, ja see vaob kokku. Kui Jeesuse ülestõusmine võetakse, ära päästmise kavast, siis ta variseb. Kuid tänu Jumalale, meie Lunastaja elab.

Ülestõusmine tähendab kaotust, mis muudetud võiduks. On saabunud uus päev. See räägib haaravast röömust nuppude pakatamisel ja õite ilmumisest mustast maapinnast, ja mahlade voolamisest puude tüvides, mis ärganud oma talveunest.

Sarnane pidi olema naiste läbielamine, kui nad tulid ülestõusmisepüha hommikul hauale ja leidsid selle olevat tühja, ja kuulsid oma kõrvadega sõnu, mida võisid vaevalt uskuda: „Tema ei ole siin, Ta on ülestõusnud.“

Rõõm, mis hoovas nende hinge, on sõnadega kirjeldamatu; see oli rõõm, mida pidi jagama, sest nende tähendus oli kõikidele, sest kui Jeesus ilmus neile, Ta ütles: „Minge ütelge sellest mu vendadele.“

Südametega täidetud armastuses oma Issandale, läksid järg-rid kuulutama rahvale ristilöödud Kristusest. See oli juutidele komistuskiviks; kreklastele rumalus. Kristus ütles: „Minge, kuulutage sellest kõikidele rahvastele,“ ja selle järeldusel inimesed isegi riikides, kus kumardati paganajumalaid, alandavad meie päevil Jumala Poja ees.

Jeesuse ülestõusmine on Jumala kinnitus kõigele, mida Jeesus õpatas ja tegi.

Rist ja haud ei ole enam kaotuse embleemiks, vaid võitvaks lipuks meie usus, mis viib Jumala väehulki võidule.

Jeesus on vastus inimeste tarvidustele. Ei ole ühtki olukorda, kus see ei oleks tõde. Kõik edasimineku, mida inimesed näevad, on korda saadetud usu läbi Jeesusesse, mis vaimustab ja kinnitab inimesi elama suuremat elu. Meie aeg on vaimlise nälja ajajärk. Inimesed otsivad rahuldust. Nad otsivad mingisuguse vahendi, mille kaudu nende elulootused saaksid reaalseiks. Jeesus tuli tooma uut elu inimsüdameisse.

Jesaja tundis rõõmu, nähes oma vaimusilmis õiguse kuningriiki, mida asutatakse maailmas. Jeesuse tegevus oli, rajada seda kuningriiki inimsüdameis. Rist oli Jumala armastuse väljendus; ohvrimine sisseminek asusse; suremine ettevalmistus elule. Nii oli siis Jeesuse ülestõusmine Jumala vastus uskmatuile ja jumalasalgaajale.

Jeesus tuli, et inimesed omaksid elu ja kõike rohkesti. Julgus elu ülesannetes ja jõud igapäevasteks kohustusteks tuleb sellest elluallikast kõigile, kes jälgivad Tema juhatusi. Inimene algab tegelikult oma eluga siis, kui näeb asju, mis on tõeliselt väärtuslikud; kui ta tuleb veendele, et elu suurimad väärtused ei ole materiaalsed, vaid vaimlised; sarnane inimene ei ela ainult loivast.

Jumal kuuleb palvet.

Vana preester Henke Duisburgis istus ühel hommikul oma töötoas, kui tema vana majateenija tuleb sisse ja küsib raha lõunasöögi ostmiseks.

„Mul ei ole raha,“ vastab ta. „Peana ma laenama?“

„Ei.“

„Mida pean ma keetma?“

„Mitte midagi.“

„Kas teie ei taha süüa?“

„Taban küll.“

„Kus siis?“

„Siin toas.“

Vana teenija raputas pead ja läks oma teed.

Tuli põleb pliidi all, kuid mingit potti ega panni ei ole pliidi. Kell lööb kaksteistkümmend ja Henke käsib katta lauda.

„Kellele?“ küsis teenija.

„Meile.“

„Kuid meil ei ole mitte midagi.“

„Küll meie saame.“

Laud kaetakse, toolid asetatakse oma kohale. Henke võtab koha ja loeb laupalve nagu harilikult. Kohe, kui ta oli ühtlunud aamen, seisab keegi rikka kaupmehe juurest ukse taga ja tema kõrval seisib keegi tüdruk. Nad mõlemad kandsid suuri korve ja tervitasid kaupmehe poolt, kes oodanud külalisi ja oli valmistanud kõik nende vastuvõtuks, kuid külalistel ei olnud võimalik tulla, millepärast tal oli röömu saata toidu preestri lootusega, et see maitseb talle hästi.

Ilusaim maailmas on puhas süda.

Suurim küsimus elus on küsimine Jumala järele. Leida Teda, tähendab elu algust. Jeesus ütles: „Kes leiab mind, see leiab elu.“ Parim tõendus kristlikkusest on kristlane.

Maailm tarvitab rõõmsaid kristlasi, kes oma eluga juhatavad elus pettunud inimesi Tema juurde, kes on kõige õnne allik, see on nende hinge Lunastaja juurde.

Jeesus tuli. Ta läks; Ta tuleb uuesti. Ta sindis madaluses; Ta suri häbis; Ta tõusis surmusest aaga; Ta elab taevase Kõrguse paremal käel — meie suur eestkoht. Ei, rist ei olnud kaotus, vaid auline võit, elu võit surma üle, pimedusevägede laialiajamine ja Jeesuse kui Kuninga troonimine inimeste südames igal pool, selle maailma kuningriigi muutuvad Jumala riigiks; Jumala seadus inimestega igavese lunastamise pattude ja ülestõusmise pärast sai kinnitatud. Ja nii koitis uue maailma valgus, mis loodud õiguses.

Jumalik kutse.

Igal alal on tähtis, et oleks kutselist tööjõudu. Kutse muretsemine nõuab vahest palju õppimist, vaeva ja raha, aga see tasub vaeva, ja mured on unustatud, kui viimane eksam on antud. Siis algab isiklik praktiseerimine, vastutus on mitmekordselt suurem, aga teadusallikad on sügavad ja tarvitades iga abinõu, on võimalik lahendada kõik probleemid.

Hingedevoitmise alal on ka vaja kutset, ja see on kättesaadav kõigile. Sinna võetakse noori ja vanu, vaeseid kui rikkaid, haritud kui harimatuid, sest Jumal ei vaata, „mis silma ees, aga ta näeb, mis südames“. Ettevalmistuse-aega ei ole, sest kogu tegevus on kombineeritud praktiseerimise-õppimise aeg, mille tulemus on elend sümmeetrilisest ja ustavusest.

Kui Jumala kutse puudutab isikuid, siis suur osa on kuulelikud ja jälgivad seda. On ju hädaohlik seista vastu Jumalale. Kuid kõigile ei paista olevat hädaohlik, olla truuksena. Õige pea muutub mõnigi kutse-line paljaks palgaliseks, olgu siis palk kas rahaline või saavutatakse seda eesõiguste näol. Mingisugune palk peab seal olema, kus kutse on jäänud tolmu alla.

Mis on nüüd õigem, kas väliselt jääda truuks kutsele ja vähe teeseldi südames, või loobuda kõigest avalikult? Kumbki pole õige, mõlemad ühesugune patt Jumala ees, isikule enesele, ja mis teistesse puutub, jätame siin nimetamata. Diploma on tähtsustatud.

Jeesusel oli kõrgeim diploma maailma lunastamise-töö jaoks, ja ta kasutas seda peensusteni, andes meile eeskju. Ta kandis tõsiselt kibuvitsa krooni ja rist, sammudes valuteed peksva südamega ülesse kiinkale. Otse teed käies Jeesuse jälis, nõuab ennastalgamist ja kannatamist, ja sellepärast mõnigi kurb hing laseb petta ennast oma kavalast südamest ja ar-

Lühikesi märkmeid Asutaja viimasest suure- reedesest kõnest.

Kirjakoht oli: „Aga kui meie valguses käime, nõnda kui tema ise valguses on, siis on meil isikeskis osa, ja Jeesuse Kristuse, tema Poja veri, teeb meid puhtaks kõigest patust.“ (1. Joh. 1:7.)

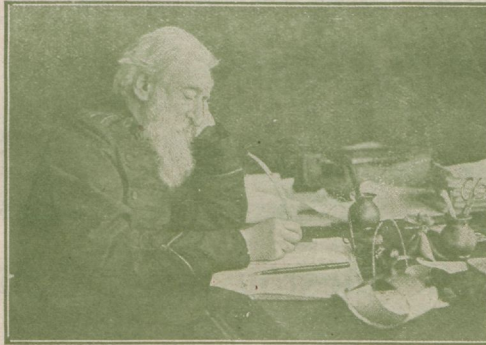
Teil on siin kolm võimalikku kogemust (ütles Asutaja):

1. Sõnakulmise läbilamine — kõndimine valguses.
2. Osasaamine Jehoovaga.
3. Jeesuse Kristuse puhastava vere tegevus teie hinges, meeles, elus ja töös.

Esimesel kohal peame vastama küsimusele: „Mis on patt?“ Vastates sellele ütlen, mõistame patu all üleastumist jumalikest käskudest ja Jumala seaduse murdmist. See on viskamine tagasi Jumala näkku Tema tahmist meiega. Tõrkumine Tema tahmist tämmiselt. On neid, kes tõrguvad minna, kuhu Jumal tahab, et nad läheksid. Nad on patused. Inimene, kes ei taha tarvitada oma raha ja aega nagu Kõige kõrgem Jumal soovib seda, on patune.

Patt on suurim kurjus universumis.

Kui inimesed on vaesuses ja näljas, nad ütlevad: „Mu Jumal, mu Jumal, millised kurjad ajad!“ Kuid see on väga väike võrreldes patuga.

Haigus vähehaaval rikub meie rõõmu, ja vaatamata kõikidele omaste pisaratele ja nurisemistele, ta võtab vähehaaval meie varandust enesele. Kuid see on väike pahe võrreldes patuga. Surm on küllalt halb, kuid mis käib ajalikkude asjade kohta, on siiski suurim kõigist pahedest, kui oleme sõnakulmatud Jumalale ja ei tee, mida Tema käsib meid. See on suurim kõigist kurjustist.

Patt on ülekohus tehtud Kõigevägevama vastu! Milline tänamatus ta on Jumalale. Patt on ülekohus ka oma hinge vastu. „Kes teeb pattu minu vastu, teeb häda enda hingele.“ Patt on ka ülekohus oma laste vastu.

Sellepärast peaks vabastamine pattudest olema väga soovitatav. Piibel tunnistab, ja meie teame seda olevat tõe, et ühelgi mehel ja naisel ei ole tarvidust patu järele.

Sul ei ole tarvidust teha veel ühte pattu. Sul ei ole vajadust põhjustada veel ühte Jeesuse pisarat.

Seadus ei oleks seadus, kui tal ei oleks ka oma karistus. Käsud ilma karistusteta ei olekski enam käsud, vaid ainult head nõuanded. Sellepärast peab hing, kes teeb pattu, saama ka oma karistus. Kuid meie teame aulisest andestusest ja vabastusest. „Jah, Juuda soo lõvi ees murdub kõik ahal.“

Sinu üle võib valitseda mitte kurjusevõim, vaid püha loomus. Kes tahab alluda pühale seadusele?

Tallinna I korpus asub

Kakala tän. 18.

Kõik tervitatud!

(Vaata kuulutust 7. lhk.)

(Alrus 1. veerul.)

vab, „et ta kannab kibuvitsa krooni, kuna ta tegelikult kannab narri mütsi“, nagu väljendab seda Stanly Jones. Narriks muutuud vaimulik näeb ikka vaenlasi oma ümber. Ta vana „mina“ on nii suur ja õrn, et iga väike puudutamise teeb talle haiget. Enda meelest on ta lõpmata palju ohverdanud Jumala riigi pärast, ja teised ei oska ta suurmeelust hinnata. Jeesuse meelest ei ole seal põrmugi jäänud järele. Kõik on lämbunud täispuhutatud „mina“ kullul.

Jeesuse tõsine jälgiija kannab diploma südames, kus „Vaim tunnistab meie vaimuga, et oleme Jumala lapsed“. Temale on loomulik, et tee Kolgatale on

Palu rohkem
ja
nurise vähem!

vaevaline ja paneb hingeldama, enne kui jõuab kiinkale. Südametunnistus on õrn, ja vana „mina“ seisab kirikuvande all. Osa saab küll Kristuse kannatamisest, aga siis kannatab vaim ühes Jumala Vaimuga patu kolledus ja hukkuva maailma pärast ja mitte hingeline inimene. See on aateline võimalus, mida Jeesus andis oma jälgiijale, käies alanduse teed. Alandusega ühenduses on ka ülestõusmine, ja kes ühte jagab Kristusega, jagab ka teist. Ülestõusmise rõõm tõstab hinge üle väikluste ja annab jõudu seista „kuradi tuliste noolte vastu“.

Jeesuse ilu ja suurus paneb hõiskama hinge, kes on pilgu heitnud selle saladusse. Oo, kuidas see paneb hõiskama, et see on kõikide jaoks. Tõesti, see rahuldab hinge tarvidusi ja kannab hetk hetkel võidule, läbi kaotuste kaose. Jeesus on ülestõusnud minu südames!

M. B. Lees.

Väike must kanapoeg.

Väike must kanapoeg pistis välja oma pea, kui ta lamas oma ema sooja tiiva all. Ema puudutas teda õrnalt oma no-kaga ja ütles: „Poe tiiva alla ja maga!“

„Tahan minna välja!“ piuk-sus väike must kanapoeg.

„Väljas sajab ja sa ei või minna,“ vastas kanaema.

„Aga ma tahan minna välja!“ jonnis väike must kanapoeg.

„Sa teed oma jalad mudaga mustaks ja rikud nii mu suled ära,“ ütles kanaema pahaselt. See paistis tõeliselt nii nagu väike kanapoeg oleks perekona-kiristunaelaks. Kanaema, kes oli just koguud kõik oma pojad oma tiibade alla, igatsetes väikeses uinaku järele.

„See ei ole nii hirmus mudane,“ ütles väike must kanapoeg ja pistis oma pea uuesti välja.

„Ja, on küll mudane,“ vastas kanaema, „kuulen kuidas vihma sajab vastu katust.“

Väike must kanapoeg tahtis just küsida, kuidas mamma kuuleb, et vihma sajab, kui väike valge kanapoeg ja samuti väike pruun, ärkasid ema hääle peale ja pistid ka oma väikesed pead välja.

„Või nii! Minge nüüd kõik tagasi magama!“ ütles kanaema. „Võib olla saan homme minna teiega välja, siis viin teid ussijahile.“

See rahuldas valget ja pruuni kanapoega, kes pugesis tiibade alla ja uinuisid. Must oli ka natuke aega väikne ja kanaema pugnes silmad ning uinuis. Ta ei püüdnud tähele, et väike must kanapoeg tasakesi pugis välja tiiva alt ja jooksis välja kanakuurist ning otsekohe üle mudase õue.

Ta mõtles, et see oli hirmus tore. Korraga nägi ta suurt, rasvast ussi ja värti oli see ta noka vahel. See oli nii raske ja väike must kanapoeg mõtles, kuidas ta saab sellega hakkama, kui tuli suur kana ja võttis ussi konapõljalt ning neelas selle alla.

Kanapoeg sai pahaseks. Midagi sarnast poleks ema kunagi teinud. Siis tuli teine kana, vaatas väikesele kanapõljal ja ütles:

„Vaata, et sa lähed koju ema juurde, muidu eksid ära.“

Väike kanapoeg jooksis ära sealt, aga mitte koju. Ei! Ta jooksis tiigi juurde, kus pardid olid, et kuulda, kuidas need sulistisid, ta seisatas tiigi silte-kaldal ja vaatas pealt, kuidas pardid pistsid pead vee alla ja võtsid midagi põhjast. See oli huvitav, niikaua kui üks part tõukas väikeset kanapoega ja see kukkus vette. Siis oli rõõmul lõpp. Ta oli nii ehmuud kui leidis ennast veest.

(Lõpp 7. lk.)

Helsingi korpusekadettide püha.

20. veebruar oli Helsingi korpusekadettide eriline pidulik päev. Meie, alati valvel olev ja ülesleidmise poolest rikas, rahvuslik noorsoo sekretär, major Eerik Olsoni, oli korraldanud selle piduliku koosviibimise. Kõigepealt pildistati meid viienda korpuse ilusas uues saalis, ja samal leheküljel näete ka seda pilti. Pärast seda läksime Päästearmee uude toredasse kohvikusse, samas majas, kus meie jaoks oli reserveeritud väiksem ruum, kus meil oli meie koosolek ühes kohviõhmisega. Koosoleku ajal jagati korpusekadettidele lõputunnistusi ja tervitati uusi korpusekadette. Lõpuks vaigistusime Jumala ees, tänades kõikide heade andide andjat ja paludes armu ja jõudu vastupidamiseks võitluses. Ülesehitatud ja tänuilukud, läksime koju.

Kõik korpusekadetid Helsingis ühinevad, tänades rahvuslikku noorsoo sekretäri tema meeldetuletuse eest korpusekadettidele.

Oli ka väga rõõmustav, et mitmed uued korpusekadetid liitusid meie hulga selle aasta algul nii Helsingis kui ka mujal.

Värsti jõub jälle aeg, millal võetakse vastu uusi korpusekadette meie hulka. Esimene jaanuar ja esimene juuni on uute korpusekadettide vastuvõtmise aeg. Iga poiss ja tüdruk, kes on sõdur kolm kuud, on tervitatud ühinema meiega.

Kõik Soome korpusekadetid saavad südamlikke tervitusi korpusekadettidele Eestis.

ILMA AHLBOM, major.

Korpusekadetid Helsingis.

Eeriki ülestõusmisepähad.

Väikesele Eerikile meeldisid ülestõusmise-pühad, sest siis sai alati värvitud mune ja võis minna emaga kaasa kirikusse. Kumb neist mõlemast meeldis Eerikile enam, on raske öelda, aga alati oli tore vaadelda, kuidas ema veeretaks munad taldrikus, milles asus punane värv, ja kuidas siis munad muutusid üleni punasteks. Ja nii hästi, kui munad maitsesid, igatahes neli korda paremini kui harilikult, kinnitas Eerik.

Oli ka väga tore istuda kirikupingil ja võtta osa lauludest. Nüüd ei juhtunud peaaegu kunagi, et ta oleks kükunud pingilt, nagu see enne tavaliselt sündis, kui ta oli alles väike; kuid nüüd ta käis juba kaheksandasse aastasse.

Oli jälle saabunud ülestõusmise-püha. Hommikuteine oli sõõnud, ja munad olid maitsetuud, „hirmus hästi“. Eerik seis esikus ja pani kalossid jalga, kuna õde Linda katsus asjatult panna kinni ta palitunõpe. Nüüd tuligi ema ja tee oli jalge all. Väike Eerik surus ülevoolavas õnnes oma ema kätt. Teine käsi leidis teed äsjarandatud taskusse, ja mõne minuti pärast tal õnnestus teha sinna uus auk, mille kaudu

korjandusraha veeres voodrisse. Ema troostis teda, lubades anda talu kirikus uue raha.

„Tema sai äraantud meie ülestõusmiste pärast ja on tõusnud surnust meie õndsaks tegemiseks,“ juhtustati kirikus. Eerik nägi vaimusilmil, kuidas Jeesus tõusis hauast uue selgusega palgel ja kuidas valvurid langesid kartuse pärast maha. Ta oli vaadanud seda pilti isa suures piiblis just enne kirikusse tulekut.

Aga kuule! Seal räägiti Vaimu ja õigluse viljadest, armastusest, haldusest, headusest, kannatlikkusest, andlikkusest. Eerik mõtiskles. Ta ei olnud kunagi arvanud, et õpetaja võib rääkida nii isiklikult temale, aga kuidas ka ei olnud, ta ei saanud parata, et temas tekkis palju isesuguseid küsimusi.

Kas tema, Eerik, oli lahke, heastidamlik, alandlik? Ta mäletas seda veel nii selgesti, et ühel päeval, minnes koolist koju, ta kukkus ja Karli naeris teda. Mitmel päeval pärast seda ta oli soovimud igasugu paha Karli. Ta lootis, et mõni koer tõrnab temale, et ta kukkus vette või et midagi münd halba juhtuks temale.

Ja kui kade ta olnud õe Lindale, kui ema võttis teda kaasa tädi Anna juurde ja jättis teda koju õppima ülesandide, mida ema tuletanud temale meelde kolm neli korda päeva jooksul, nii et ta võis õhtul minna kaasa tädi juurde, kuid ta oli siiski raisanud oma aja mängides rongiga. Samal õhtul ei tahtnud Eerik ka ühtlasi Lindale head ööd, kui õde tuli tema tuppa, vaid ta teeskles, et magab.

Aga mida enam Eerik mõtles kõigele, seda enam tuli ta veendole, et ta ei ole hea.

„Tule nüüd, väike Eerik,“ kuulis ta ema häält oma kõrvalt, ja ta oli nii tillatatud selle üle, et jumalateenistus oli juba lõppenud.

„Mis tähendab see, et ta tõusis üles meie õndsaks tegemiseks?“ küsis ta lõpuks emalt, kui tal ei olnud kuidagi võimalik lahendada seda. Küsimus tuli nii raskesti üle ta huultele, midagi nagu oleks pigistanud kokku „ta kõri.“

Ema oli pannud tähele, kui tõsine poiss oli jumalateenistuse ajal, samuti teel koju. Lõunatoit, mis maitses harilikult Eerikile hästi, oli vaevalt puudutatud. Nüüd ta istus väikesel pingil ema juures.

„See tähendab, minu poeg, et meil on elav Päästja, kes tahab elada meie südames. Kui laseme teda oma südamesse, siis ta täidab seda oma vaimuga ja aitab meid saada õiglasteks, alandlikkudeks, tasasteks ja igal viisil headeks.“

„Kas ta võib teha seda ka poistele? Ma mõtlen, kas ta tahab elada ka minu südames?“ kahtles Eerik.

„Seda ta tahab, mu armas laps,“ vastas ema pisarsilmil, „eks sa taha, et ta elab su südames?“

Mõni silmapilk hiljem põlvitaskid ema ja poeg üksteise kõrval, kuna pimedus hakkas võtma võimust endale taas, ja südamlik palve tõusis Jumala poole, et ta päästaks Eerikit.

Nendest ülestõusmise-pühadest peale sai Eerik uueks poisiks. Kõik, kes tundsid teda, märkasid muudatust. Keegi kooliseltsilistest hakkas hüüdma teda „vagaks Eerikiks“, kuid ka temale ei olnud Eerik sugugi kuri.

Palu tihti, sest palve on kilp hingele ja piits kuradile.

Päästarmee Põhjamade silmapaistvamaid tegelasi üledatav ausse.

12. märtsil lahkus siit ilmast komandör John Ögrim. Temaga kaotas Päästarmee Põhjas ühe oma silmapaistvamaid veteraane. Komandör oli varemalt tuntud kui esilinnil sammuv koolimees, karkusevõitleja ja tõsikristlane, kes aastal 1888 ühines Päästarmega. Pärast võitlemist oma maal, Rootsis, kutsuti teda „võitlusele välismaal“, muuseas ka Inglismaale. Kui Päästarmee territooriumijuhataja on komandör võidelnud Taanis, Soomes, Norras, Rootsis ja Saksamaal.

Komandör Ögrimi rõõmus evangeeliumi kuulutamise tegi mitu koosolekut unustamatuks. Alati, kui komandör rääkis, oli tal edasianta tumakas sõnum, ja kõikjal, kus ta viibis, oli ta suureks õnnistuseks nii salvatsionistidele kui teistele. Mälestus temast kestab kaua.

Jumal trööstigu ja kinnitagu proua Ögrimi ja tema lapsi, kellest neli on ohvitserid.

Teateid lahingust.

Tartu.

„Esimese-klassi sõdurid!“ on üks sihtide hulgas meie korpuses. See on siht, mida ei või saavutada korjanduseraamatute ja politseiloaga. Ometi on korpusel võimalusi töötada sees sihi heaks, kui igaüks vaatab ennast tähepanelikult Püha Vaimu peeglis.

Oleme püüdnud sammuda edasi. Sõjaretk, mida kapten Luther avas, on möödas — Jumal oli ligi. Naiste koosolekud, Koduühingu kava järele, on väga õnnistatud. Hiljuti kõneles naistele magister Salme Klaos. Ka meie meesõjtu peab kinniseid koosolekuid teatud grupile. Kümmeokand mehi on koos, alguses lauldakse umbes kümme laulu, ja iga lauluga tõuseb meeleolu isegi trumml ja triangelil. Siis tunnistatakse.

Igapäevases elus katsume teostada järgmise koori sisu: „Kui sa võidad ühte tal siin, Ja mina toon teise, kus käin, Meil ühine võitlus, Kui kaasa on Jeesus, Siis saame sibile. Kui sa võidad ühte tal siin, Ja mina toon teise, kus käin, Siis suureks saab hulk. Kes võidetud, Ükskaaval hing võidame.“

M. Blees, kapten.

Rakvere.

Me oleme alati lootnud Jumalale, ja Ta on aidanud meid meie töös ja ka isiklikult olnud ligi oma õnnistustega. Koosolekud on olnud õnnisturikad ja mitmed hinged on otsinud oma Ärapäästjat. Kuu alguses, 3. märtsil, korraldasime tuletorje saalis karskus- ja kasvatussisulise õhtu, kus kõneles härra advokaat F. Huik, ja esines viiulil härra Jaak Allmere. Karmeli koguduse mängukoor ilustas koosviibimist lauluga ja muusikaga. 7.—12. märtsil oli ühine alliansõpetlik nädal, kus olime ühistel koosolekutel nendel päevadel, mil omal ei olnud koosolekut. Selle ühise nädala lõppkoosolek oli tuletõrjesaa-

lis, kuhu nii rohkelt oli kogunud inimesi, kes võisid saada õnnistusi Issandalt.

Lastekoosolekud olid aulised, mil nii paljud lapsed põlvitasid end Issanda ees, ja me tahame anda kõik au ainult Issandale.

Siis on meil ka avatud laste toitluspunkt, kus vaesemad lapsed saavad toitu. Praegu käib üle 30 lapse toidul, kellel on kas isa surnud või vanemad tööta.

Nii me läheme edasi oma Päästja nimel ja Tema abiga ja siis me võidame vaenlase. Hal-leluuja!

J. Padar, kapr.

Tallinna II

Meie oma korpuses tänane Jumalat võitude, samuti ka võitluste eest. Mul ei unune üks pühapäevaõhtu, millal meie väike saal oli täis huviga kaasas olijast inimestest viimase võimaluseni. Õhk oli väsitav ja võitlus raske hingede pärast. Palusime neid lahkuda, kes ei taha tulla Jumalatrooni ette sel õhtul. Suur hulk lahkus, järele jäi vaid väike hulk janunevaid hingi. Meie palvetasime Jumala poole ja h'ljem oli kaheksa hinge kahetsuspingil, kes otsisid päästmise- ja pühituseõnnistust. On tões-ti väärt võidelda, sest võit on auline.

I. Nurmela.

TEATEID MAAILMAST.

Rotterdamis ühendatud pankade üks haru pühitseb käesoleval aastal oma kümnendat aastapäeva, millise aja jooksul naised ja naislaekurid juhivad teid. Ka kõik kliendid on naised.

On teatatud, et tema kõrgus, Inglise kuningas, avab 5. mail kuningliku näituse Glasgowis.

Suurima valguse koondumine, mida nähtud Austraalias, valgustas Sydney sadama silda, kui pühitsevi 150. aasta-päeva ajast, millal Austraalia kuulub Britile. Valgus oli 17400.000-küünlaline.

Ta läks vastu varemleile.

Ilusal suviõhtul, päikese loojenemisel, võis näha meest jõudu pingutavat, et leida teed oma koju külas. Tema kõikus ja komistav käik näitas, et ta oli joobnud ning ei võinud leida teed.

Ta ei võinud kuidagi saada aru, kus ta oli, ütles hirmsaid vandesõnu ja küsis ühelt möödaminevalt isikult:

„Olen eksinud, kuhu viib mind minu tee?“

Mees, kellel küsiti, oli tõsine kristlane. Ta tundis hästi vaest joodikut ja tundis talle kaasa. Kui ta kuulis küsimust: „Kuhu viib mind tee?“ vastas ta rahulikult, kurva ja pühalikult tooniga: „Vastu varemleile!“

Vaene komistav mees vaatas pahaselt enese ümber ja ütles ohatas: „See on tõde!“

Tuli järgmine päev, viina mõju oli kadunud, kuid need sõnad, õrnalt ja armastuses öeldud, ei kadunud. „Varemetele vastu, varemetele vastu,“ sosistas ta ühtelugu enesele. „See on tõde, ma lähen varemetele vastu. Oo Jumal, aita mind ja päästa.“ Sellel viisil sai ta hoiatatud, et mitte minna varemetele vastu ja sai jalgeduse, kindlal kaljul, Kristusel.

(Algus 6. lhk.)

Samal silmapilgul tuli väike tüdruk ja nägi kanapoea.

„Oh! hütüdis ta, üks neist väikestest kanapogadest on kukkunud tiiki.“ Hädaaevallt sai ta teda päästa uppimissurma-st. Tüdruk võttis ja viis teda koju kanaema juurde ja kanapoeug puges ta tiiva alla. Aga, kui märg ja must ta oli!

Mõtled sa, et kanaema riidles kanapojaga? Ei, ta teadis, et ta oli maksnud head õpperaha. Võibolla et väikesest mustast kanapojast ei saanudki perekonna kirstunael.

„Sõjahüüü“ aunimestik.

Nr. 103 — veebruar 1938.

Ohvitserid:

Kapt. J. Padar 95, kapr. V. Muul 75, kapr. H. Eimann 50, pr. ltn. H. Olo 50, kapr. A. Ten-nen 40, kapr. M. Blees 30.

Alohvitserid ja sõdurid:

Sõdur H. Ülevain 110, K. ii. sekr. J. Kanter 50, seers. F. Leemann 50, envoi L. Bakul 40, seers. L. Rattik 30, sõd. I. Ten-nen 30, sõd. J. Ellberg 25, sõd. R. Silver 25, sõd. M. Rosen-berg 25, sõd. I. Ostra 25, sõd. Th. Lappard 25, sõd. V. Pusepp 25, sõd. A. Lepik 25.

Usu Jumalat!

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid aprillikuul.

1. Saamnel r.	16. L. 23:46—56
1. R. 13: 1—14	17. P. 23: 1—12
2. L. 14: 1—14	18. E. 23:13—27
3. P. 15:15—30	19. T. 24:28—35
4. E. 14:31—46	20. K. 24:36—53
5. T. 15: 1—11	
6. K. 15:12—23	
7. N. 15:24—35	
	1. Saamnel r.
	21. N. 16: 1—13
	22. R. 16:14—23
	23. L. 17: 1—11
	24. P. 17:12—30
	25. E. 17:31—47
	26. T. 17:48—58
	27. K. 18: 1—16
	28. N. 19: 1—18
	29. R. 20: 1—17
	30. L. 20:18—29
	Luuksa
8. R. 22: 1—18	
9. L. 22:19—30	
10. P. 22:31—46	
11. E. 22:47—62	
12. T. 22:63—71	
13. K. 23: 1—12	
14. N. 23:13—26	
15. R. 23:27—45	

Palveneed.

3. aprillil	— Meie oma korpus.
10. „	— Kõik, kes tõttavad haiglates.
17. „	— Eestil, Läti ja Tšehhoslovakkia.
24. „	— Tõõ pidalitõbiste seas.

Tallinna I korpus

Sakala tän. 18.

Pühapäeval kl. 10.30	— pühituskooosolek.
„ kl. 19.30	— päästmiskooosolek.
Tesipäeval kl. 19.30	— koduühingu õhtu.
Neljapäeval kl. 19.30	— avalik koosolek.
Laupäeval kl. 19.30	— päästmiskooosolek.

Kes Jumalat kardab, see ei karda surma.

Surma, patu Jeesus võitnud on!

1.

1. Külmale talvele järgneb, Kevadepäikesel loit. Pimedad öö järel kumavad sarravann hommiku koit. Väsitav võitlus kord lõpeb, Võidud ja puhkus on ees. Tormise teekonna lõpul saad kindlat taevasse.

Koor: Võitle nüüd kuni sa võidad, Patu, siis kinnitust saad: Usu ja hommik sul koidab, Saad lauldes sihtle.

2. Tõetta, kus Päästja sind pannud, Kuigi vast üksinda seal, Üksinda patud kõik kandnud Jeesus on Kolgata mäel. Hädas Ketsemane palus Valutted algades Ta: Siinidugi mitte mu tahe, Vaid nagu tahad Sa.

3. Kolgata lipu all seis, Verine võidutäht eel, Ustavalt võitle ja võida, Usu ehk kaotad küll teel. Aulisi võite saad näha Robkem kui oodanud sa. Jumal ei jätä sind maha, Ta meid ei unusta.

2.

1. "Võitlusse!" kostab me auline hüüd, "Võitlusse kõik!"; "Nappamad sõdurid, lihtlast nüüd"; "Võitlusse kõik!"; "Edasi julgelt, kui ainult üks mees, Maailma võitkem, sest Issand käib ees, Lauluga sammumises tules ja vees"; "Võitlusse kõik!";

2. "Kõrbes ja palava päikesel maal"; "Võitlusse kõik!"; "Pakases põhjas ja lumede raal"; "Võitlusse kõik!"; "Sõda on kuulutud kurjusele, Kuninga sõdurid, mööganud neil vöö! Lehvivad liikivalt lahineu ööl"; "Võitlusse kõik!";

3. "Tunde, mis kaovad neid tarvita veel"; "Võitlusse kõik!"; "Päästa ka hini, kes pattude teel"; "Võitlusse kõik!"; "Aeg mõõdub kiiresti sammudes nüüd, Taeva all varsti on kajamas hüüd: "Peigmees ju tuleb!" siis kostab ta hüüd"; "Võitlusse lõpp!";

4. Selleni päevani hüüame veel; "Võitlusse kõik!"; "Mehed ja naised, lööd rohkesti eel"; "Võitlusse kõik!"; "Lõikust on küll, vähe töötajaid seal, Tõeta mikis seisate turgude peal? Väiksed ja suured, tell kolab see hääl"; "Võitlusse kõik!";

3.

1. Suur hulk sammub Kolgata poole Ja Jeesus käib kesk nende seas: Küll sülitud, põiatud, pekstud Tal veriseid haavu on peas. Ta nõrkedes risti seal kannab, sest võlga saab nõutud Ta käest, Ja elu Ta süü ohvriks annab — Oh mõtle, see sündis su eest.

Koor: "Oh mõtle, see sündis su eest"; "Su eest lõhkes surmas Ta süda. Oh mõtle, see sündis su eest."

2. "Mul janu!" Ta hüüab seal valus, "Mul janu!" Oh mõtle see peal, Örn armastav süda Ta rimus Su järele janutab seal. Ta unustas kõik surmapäina, Ei hoolind Ta valude teest, Ta tahtis vaid päästa maailma. Oh mõtle, see sündis su eest!

3. Kui üheksas tund kätte jõudis, siis äädikat juna tal võid, Pead nõrgutades Ta veel palub: "Mu Isa, oh andesta neil!" Oh mõtle, Ta armastas risti Ja palvelas vaenlaste eest: "Oh, andesta, andesta Isa" — see palve ka maksab su eest.

"SOJAHÜÜD" ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s, ½ a, 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumisaeg 31. märtsil 1938.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.

4.

1. Kõik patused, tulge on Jeesuse hüüd, Täht vahastust, päästmist Ta tootab nüüd. Sest ärgake, orjad, kes magate veel, Kui usute, valgus on ja on siis eel.

Koor: Jah, Juuda soo lõvi ees murdub kõik ahel. Ta uuesti võite toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hõlavad kinni kõik meeled ja käed; Kuid Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, Küll Temaga pääsete võitluse seest.

3. Küll äge on võitlus siin murede maal, Kuid taevast teid ootamas auline saal. Seal valmis ju kuningriik, kullane kroon, Ning võidupärg võitjale, Issanda troon.

5.

1. Päästja risti juures vaiksele seiseln ma, Ta vereväge tundsin hingese voolama, Kui jõei voolas Päästja arm, Ja hingest kostis rõõmulaul, Mu Päästja risti all.

Koor: Voolab jah voolab iga hingesse Päästja armumeri (laidab südame).

2. Päästja risti juures rahu leidsin ma, Mu kurba südant võitis Tema rõõstida. Nüüd sügis lõppend hinge sees Ja kevad koidab südames. Ses, õnnelik isavest.

3. Hinges rõõmulilled nüüd mu õitsevad: Punased valged Päästja surmast räägivad. Ta tõi mu hingese kevade, Kus ikka paistab palkene. Ja rõõmustab sidame.

6.

1. Mu lõbud oled patused, Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas, seal Kristus — püha Tall.

Koor: Ah, Sa Isa püha Tall. Sa ohver Kolgatal. Kes ristil oled surmani, et teha mulle head.

2. Ma nägin Tema ristipüul, täis surmavalu, verd, Kui tumed pülv mind kattis seal, nii seistes risti all.

3. Mu viimise hingetõmbeni, mul meeles Tema piik, Ta surmas nägin oma süüd, see südamesse liiks.

4. Ja teine piik mul ütles: "Laps, mul anna sidame, Mu veri sindki lunastab ja surm viis elule.

5. Ma tõusin püsti puhtana ja Vaimu väge sain. Oh, Jeesus sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväär.

KOORID.

1. Üht läät tean, seal patud pestud kõik; Üht paika tean, seal õõ on päevaks saand, Koorimad on võetud, pime valgust näeb, sest on imegev vägi ses veres Kolgatal.

2. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoiud nüüd Ta liiva all.

3. "Ius Jeesus!"; Pärl, kaua otsitud, oled sa mul. "Ius Jeesus!"; Rõõmuga hõisates tervitan Sind!

4. Issand, Sinu ma päikesel paistel, Tõesti sinu ka tormisel aial, Kuuln sulle nii rõõmus kui mures, Kuuln sul, tõesti sul, ainult sul.

5. Jumal, saada sa meil üks äratuaseg, Lase alata minuga.

6. Üks armastusehüüd, Ja patuori vabeks saab, üks samm tal abiks on, Siis unest võib ta ärgata. Üks palve aita veel, Ja tein aabel marduh siis, Ja taevast, ma on rõõmsad kõik, Et patust pääsis hing.

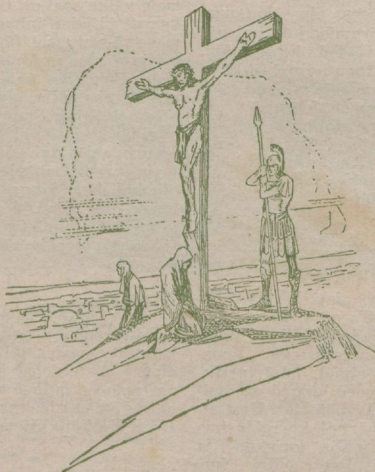
7. Päästmine on tõesti auline, päästmine see sobib kõigile. Me toome kaasa armusõnumi patuorjale Ja kuulutame täieliku päästmist.

8. Oh, mis rõõm — mind Jeesus leidis, Oh, mis rõõm — Ta oma ma, Hingan Tema rinnal näjal Elus, surmas kartmata!

9. Taevainglid rõõmustavad, Kuldseid kandleid kõlavad, Kui üks patune on tulnud Kahetsedes armule.

10. Vere läbi, vere läbi, On su hing seal puhastatud, Patukõitend vahastatud Vere läbi, vere läbi Oled õnnis, päästetud vere läbi!

11. Mind otsis ja leidis, kui olin pime ja abitu, Ta otsis ja leidis, miline auline päev.

See käsi...

See käsi, mis naelati Kolgatal,
Su käsi, oh Jumala püha Tall,
Nüüd sirutub armsalt maailmale,
Ja juhüb kõik eksinud kodusse.

Ta sirutub patustele,
See käsi, mis haavat mu eest.
Ta juhüb mind siit taevarahule,
See käsi, mis haavat mu eest.

Mu piik läbi pisaradu näeb,
Üht kätt ülalt taevast, mis seisma jääb,
Täis lootust mu hingele haigele —
Kui käsi mind puudub, siis troostiks see.

See käsi, mis hädalist avitab,
Ja ülmat varandust annetab,
Ta vahastust patust ja rahu loob,
Ning Jeesuse nimel meil päästmist toob.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR